Κριτική

Έχω αγώνα αύριο... τα χρέη από μεθαύριο

Άλσος

Από την **Ελένη Πετάση**

Πνέει τα λοίσθια η επιθεώρηση; Δεν θα μπορούσε κανείς να βγάλει ένα τέτοιο συμπέρασμα –τουλάχιστον φέτος– αφού τρία θέατρα τη φιλοξενούν, αψηφώντας τις δυσχέρειες που ενδέχεται να αντιμετωπίσουν λόγω Ολυμπιακών Αγώνων. Αυτό το καθαρά ελληνικό θεατρικό είδος γεννήθηκε το 1894, άνθησε στις αρχές του 20ού αιώνα, έλαμψε μεταπολεμικά, ανανέωσε τον κώδικά του κατά τη διάρκεια της δικτατορίας των συνταγματαρχών με τη δημιουργία του «Ελεύθερου θεάτρου» και τα τελευταία χρόνια επέστρεψε στο τυπικό του μοντέλο, χωρίς να διατηρήσει, όμως, την αρχική του σπιρτάδα.

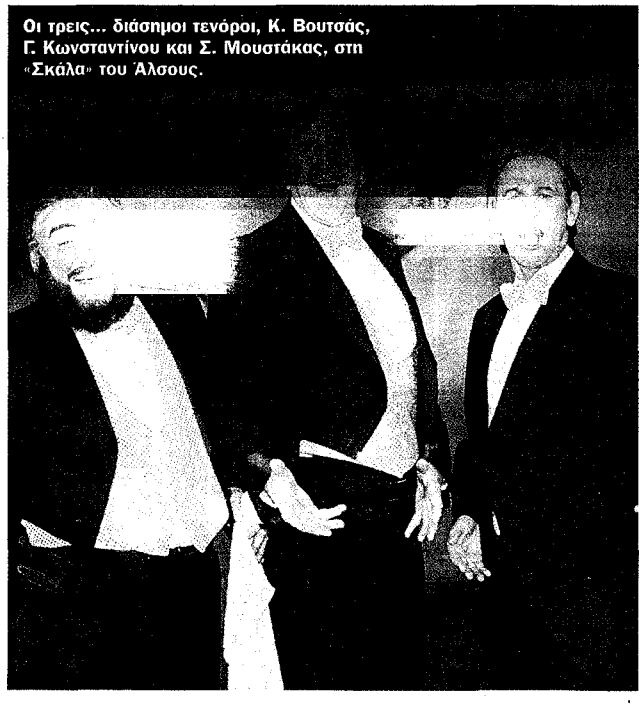
Πολλά έχουν γραφτεί για τους λόγους που η αθηναϊκή επιθεώρηση έχασε την οξύτητά της: έλλειψη θεματολογίας, έμφαση στη βωμολοχία, υποβάθμιση της πολιτικής σάτιρας έναντι κοινωνιολογικών προβληματισμών ή κουτσομπόλικων σχολιασμών που, έτσι κι αλλιώς, αναλώνονται καθημερινά από την τηλεόραση. Ωστόσο, φέτος τα γεγονότα προκαλούν τη σκληρή διακωμώδησή τους και είναι απορίας άξιον γιατί οι συγγραφείς του «Έχω αγώνα αύριο... τα χρέη από μεθαύριο» (Μιχάλης Ανθής, Γ. Κωνσταντίνου, Ελένη Λευθεριώτου) χειρίστηκαν τόσο άνευρα την τραγελαφική επικαιρότητα.

Αν κάτι αντιστέκεται στη μετριότητα των κειμένων, είναι η δεινότητα κάποιων ειδικευμένων θεατρίνων, μαστόρων του αυτοσχεδιασμού και της ετοιμόλογης ατάκας. Ανάμεσά τους ο Γιώργος Κωνσταντίνου, που έχει και τη σκηνοθετική ευθύνη της παραγωγής. Ο λιτός ηθοποιός με το εκλεπτυσμένο χιούμορ είναι απολαυστικός – ιδιαίτερα ως «ο εργολάβος» που ονειρεύεται να φτιάξει υπόγεια αεροδρόμια, αλλά προς το παρόν γεμίζει με τρύπες τη Μεσογείων.

Διαμετρικά αντίθετος ο Σωτήρης Μουστάκας, έχει καθιερώσει μια άσεμνη, γαργαλιστική γλώσσα και τη μεταμφίεση σε γυναικεία πρόσωπα. Αυτήν τη φορά γίνεται μια σύγχρονη Λυσιστράτη που προσπαθεί να σταματήσει τον πόλεμο στο Ιράκ. Και παρότι η τυποποιημένη πια παρουσία του έχει ανάγκη ανατροπής, ο χαρισματικός ηθοποιός καταφέρνει να αλώσει κυριολεκτικά τη σκηνή. Δεν θα μπορούσα να πω κάτι ανάλογο για τον Κώστα Βουτσά, στον οποίο έπεσε ο κλήρος των πιο ισχνών και φλύαρων κειμένων.

Από τη νεότερη γενιά ξεχωρίζουν ο μεστός Κώστας Ευριπιώτης και η πληθωρική Βέτα Μπετίνη, που κλείνει το μάτι στους θεατές ερμηνεύοντας δοκιμασμένες –πλην παρωχημένες– συνταγές, όπως της υπερτροφικής «μπέμπας» στο «Έκθεση ιδεών».

Η παράσταση ακολουθεί εύστοχα τη μουσική μόδα (Ν. Στρατηγός), ενώ προσφέρει πλούσιο θέαμα με συμπαθητικές αλλά όχι πρωτότυπες χορογραφίες (Λ. Λυμπερόπουλος), αδιάφορα σκηνικά και ενδιαφέροντα κοστούμια (Δ. Βολίδη). Προσφέρει ακόμη τη δυνατότητα μιας εξόδου τύπου νυχτερινού πικ-νικ, αφού το κοινό μπαινόβγαινε με άνεση στο φουαγιέ κουβαλώντας τυρόπιτες, πάστες ή ποτά από το οργανωμένο αναψυκτήριό του.

Οι τρεις... διάσημοι τενόροι, Κ. Βουτσάς, Γ. Κωνσταντίνου και Σ. Μουστάκας, στη «Σκάλα» του Άλσους.